

K. Haitanen

Bisku Mari
— ja
Onneton Eetu.

—
Toimitti ja kustansi

B. R.

~~~~~  
Hinta 5 penniä.  
~~~~~

Tampereella,

G. E. Jansson & Kumpp. kirjapainossa 1894.

THE HISTORY
OF
THE
CITY OF
DUNDEE

FROM THE
F. R. S.

OF THE
CITY OF DUNDEE

AND
DUNDEE

BY
J. G. CAMPBELL, F. R. S.

Pikku Mari ja onneton Getu.

Pienesssä, puhtaassa tuvassansa istui matami M. pienen Marin kanssa. Liedessä paloi walkea. Sienoinen talikyhnttilä paloi puhtaalla pöydällä, jonka ääressä matami M. istui ja luki Raamattuansa. Pöydän toisessa päässä istui Mari ja katseli loistawin silmin kuvaa, jonka hän nykyään oli saanut herrastalon palvelustyttöltä. Palvelustyttö piti hyvin paljon tästä orpolapsesta. Pikku Mari oli niitä lapsia, joita waiwaišhoidon kustannuksella oli lähetetty kaupungista maalle hoidettaviksi. Matami oli ottanut Marin luoksensa kahdeksi wuodeksi, mutta aikoi pian jättää hänen muille; sillä matamin poika, joka asui äitinsä tykönä, ei kärsinyt pientä tyttöä eikä tahtonut että matami pitäisi häntä. „Sillä“, sanoi hän, „hän on aina tiellä“. Pikku Mari parka! Nyt hän oli niin onnellinen! Kuwa osoitti kaksi enkeliä, joista toisella oli palmu-

oksa kädesä waatetettu walkeisiin waat-
 teisiin, ja rauhasta loistawin silmin, toinen
 oli pudottanut palmuoksansa maahan ja pii-
 loitti kaswonsa taimaan wäriiseen harsoonsa.
 Palwelustyttö oli sanonut, että enkeli itkee.
 Mari meni hiljaa matamin tykö ja sanoi:
 „Täti, minkätähden enkeli itkee?“ „Hän
 itkee, kun ihminen tekee syntiä; waan näet-
 kös, kuinka iloinen tuo toinen enkeli on?
 Jumala antaa kaikille lapsille enkelin. Kun
 lapsi rakastaa Jeesusta, niin enkeli iloitsee,
 jos lapsi käy synnin tietä, niin enkeli itkee.
 Se on Setun enkeli, joka itkee, iloinen en-
 keli on sinun enkelisi, pikku Mari. Niin,
 Setuhan on nyt poissa joka päivä“. —
 „Missä hän on, Täti?“ — „Hän on
 eräässä seurassa, jossa ei rakasteta Jeesus-
 ta“, sanoi matami suruisena. Mari oli
 waiti. Matami sytytti lyhtynsä ja meni
 ruokkimaan ja lypsämään lehmäänsä. Mari
 istui wähän aikaa hiljaa. Hänen pienet,
 kalpeat kaswonsa ilmaiwat, ettei hänen mie-
 lensä ollut iloinen. „Setu, Tädin Setu, on
 seurassa, joka ei rakasta Jeesusta, eikä hän

tiedä, että hänen enkelinsä itkee”, ajatteli Mari. Minun täytyy mennä sanomaan hänelle sen”, sanoi hän itsekseen. „Setu on ravintolassa; palvelustyttö sanoi sen matamille”.

Mari otti nuttunsa naulasta, sitoi liinan päähänsä, otti kalliin kuvan käteensä ja awasi oven.

Wielä kerran katseli hän lämminiä takkavalkeata; ja niinkuin jonkun takaa ajamana juoksi hän ulos kylmänä talwi-iltana.

Tuhansia tähtösiä tuikki pienelle tytölle, kylmä pohjoistuuli poltti hänen kasvojaan ja lumi narisi hänen jalkainsa alla. Rohkeasti juoksi hän eteenpäin kaitaa metsäpolkua, joka johdi kylään. Matka oli pitkä matamin tuwasta ravintolaan, ja tie käwi metsän läwitse. Mari ei ajatellut tien pituutta, ei kuinka lämmin tupa oli, eikä hän peljännyt käydä yksin metsässä.

Hän unohti kaiten muun paitsi tämän ikävän asian, ettei tukaan ollut sanonut Setulle hänen enkelinsä itkewän sitä, että hän Uudenwuoden aattona oli seurassa, joka ei

rakastanut Jeesusta. Tuuli tuli aina rajum-
 maksi. Mari rupefi palelemaan jaloistaan.
 Kuwan pisti hän nuttunsa alle. Nyt rapifi
 kuivien puiden oksissa. Mari katseli ympä-
 rilleen, olisiko jusi lähellä. Eipä ollutkaan.
 Se oli waan herrastalon suuri koira, joka
 tunsi pikku Marin, sillä koira oli usein seu-
 rannut palvelustyttöä matamin luokse. Nyt
 seurasi se tyttöä. Oi, kuinka pitkä tie sen-
 tään oli! Hän tunsi itsensä wäsyneeksi, niin
 omituiseksi, kuin wähän jähmettyneeksi pak-
 kafesta.

Hän ponnisti viimeiset voimansa, ja
 kompastui tien mutkassa, lankefi ja löi päänsä
 terävään kiiveen. Mari koetti nousta ylös,
 mutta turhaan, hänen voimansa olivat lo-
 pussa; rakkaan kuwan painoi hän rintaansa
 ja waiwui kylmälle hangelle. Mutta täytyikö
 hänen kuolla pakkasessa talwiyönä? Ei, hä-
 nen paras ystävänsä Jeesus oli kyllä lem-
 pein katsein seurannut häntä tiellä. Hän oli
 myöskin lähettävä apua oikeaan aikaan.
 Tuolla tulee muutamia nuorukaisia, he hy-
 räilewät huolettomina ja naurawat matkas-

laan. „Mitä tuolla makaa,“ sanoi viimein se, joka kulki ensimmäisenä. „Pieni tyttönen! Tule Cetu katsomaan! Onhan se pikku Mari?“ — Cetu Mattsson oli todellakin noitten hilpeitten nuorukaisten joukossa. Hän hämmästytti, kun hän tunsi pienen tytön. Viennekö hän kuollut, oli ensimmäinen ajatuksensa, ja nuolena sattui häneen sydämetön käntönsä syytöntä Maria kohtaan. Hän otti Marin käsivarsillensa, ja koetti lämmitellä hänen käsiänsä. „Mä ota enkeliä“, sanoi lapsi, joka ei ollut aivan tunnoton, „minun täytyy wiedä se Cetulle“.

„Kuinka tulit tänne, Mari?“ kysyi Cetu nyt. „Di Cetu, oletko sinä se“, kysyi tyttö ja löi kätensä hänen kaulaansa, painoi päänsä hänen rintaansa vastaan ja kuiskasi: „Täytyihän minun tulla sanomaan sinulle, että enkelisi itkee, kun menet sellaiseen seuraan, joka ei rakasta Jesusta. Tule kotiin, sinun enkelisi on niin suruisaan“.

Marin pää waipui Cetun olkapäille eikä hän enää puhunut. Sanomaton tuska waltasi nuorukaisten, joka ei ollut häjy waan

kehymielinen. Lasta oli rakkaus pakoittanut lähtemään ulos saattamaan rauhan sanomaa hänen sielulleen. Hän olisi uhrannut elämänsä sen eteen, joka oli ollut niin sydämetön häntä kohtaan! Ja sydämensä pohjasta rukoi Eetu nyt: „Di Jumala, suo hänet jäädä elämään, että saan tiittää häntä“. Nyt oli selwänä hänen edessään, miten pahasti hän oli wiettänyt viime joulunpyhät. „Di Herra, anna minulle anteeksi ja armahda minua“, kaikui toistamiseen hänen sielunsa sywydestä. Ja hän, joka on sanonut: „Joka minun tykööni tulee, sitä minä en heitä ulos“, kuuli Eetunkin rukouksen.

Woi kuvata mielesjään matamin surun, kun hän sisääntullessaan ei löytänyt Maria. „Minne on lapsi mahtanut mennä“, ajatteli hän ja sytytti lyhdyn, mennäkseen ylisille katsomaan, jos Mari mahdollisesti olisi mennyt siune ja loukannut itseään. Samassa kuuli hän askeleita ulkoa, ja owi aukeni. Kuinka hämmästyikään hän, kun näki poikansa ja pikkun Marjan hänen sylisjään. „Miti, auttakaa saamaan lasta eloon, oi, auttakaa,

äiti", huusi Setu. Matami pani pienokaisen vuoteelle ja rupeesi hieromaan häntä lumella.

Mari avasi filmänsä. „Täti“, sanoi hän hiljaa, „minä olen sanonut Setulle kaikki!“ — „Di pikku Mari, sinä jätät eloon“, huudahti Setu. Mari nousi istumaan. „Katso, tässä on enkeli“, sanoi Mari. Mutta voi, nyt se oli rutistunut ja siinä oli reikä. Setu silitti sitä, ja silloin nähtiin, että itkewä enkeli oli rikki. Suruisena katseli Mari sitä, mutta kun Setu lupasi antaa hänelle toisen, tuli hän jälleen hyvälle mielelle.

Nyt tuli ilo matamin mökkiin. Sukko otti esille voita, leipää, juustoa ja maitoa. Kun pieni perhe oli ravittu, kertoivat Mari ja Setu koko asian. Matami pani kätensä ristiin ja ylisti sydämestään Herraa, joka oli saattanut hänen poikansa jälleen kotiin ja varjellut pikku Marin hengen. Silloin sanoi nuorukainen: „Äiti, älkäämme koskaan antako pois tätä pikku tyttöä, sillä hän oli ase Sumalan kädessä, joka tempasi minut niinkuin kekäleeseen tulesta. Paljon on

minun kiittäminen Herraa, ja pikku Maria, joka on pelastanut minut". Heidän puhuis-
saan oli Mari leikannut pois rikkiäisen
enkelin kuvasta ja sanoi sitten Setulle:
„Päne nyt tämä seinälle. Ehkä Jeesus otti
pois itkewän enkelin, sillä eihän se nyt enään
itke, kun Setu on kotona". Mutta Setu
sanoi hiljaa: „Jumalan avulla en enää
saata hyvää enkeliäni murheelliseksi". „Kun-
nia olkoon Jumalan", sanoi matami, ja
niin päättyi pikku Marin uudenvuodenaatto.

Pieni ystäväni! Tahdotko sinäkin tehdä
jotain, saattaaksesi hyvän enkeliäsi iloisiksi?

Ei sinun tarvitse mennä ulos pakka-
seen, niinkuin pikku Marin.

Walwo ainoastaan oman sydämesi aja-
tuksia, ettet tahallasi saata hyvää enkeliäsi
murheelliseksi. Sanopas tahdotkos sen?

Jeesus sinua, kallis ystäväni, siunatkoon
ra sylihinsä sulkeeseen sinua! Hän on uh-
jannut itsensä sinun edestäsi kuolemaan, on
sinut kasteessa omaakseen ottanut; ja hänen
haavoissaan sinä olet parattu, siunattu ja
autuas.

MIB 410316

x

